

2395B

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI  
CAMERA DEPUTAȚILOR**

Nr. 593 /A.I.  
Data 10.03.2007

**DOMNULUI DEPUTAT GABRIEL SANDU**

**Referitor la interpelarea dumneavoastră, adresată ministrului culturii și cultelor, înregistrată la Camera Deputaților cu numărul 2395B/2007 și la Ministerul Culturii și Cultelor cu numărul A.I./853/02.03.2007, având ca subiect „situația retrocedărilor”, vă comunicăm următoarele:**

Problematica evaluării bunurilor de patrimoniu, mobile sau imobile, precum și ansamblul procedurilor legate de restituirea bunurilor cu semnificație culturală se numără printre principalele puncte de interes pentru Ministerul Culturii și Cultelor, care, după cum se cunoaște, a fost implicat în mai multe cazuri de restituiri de bunuri mobile și imobile.

Totuși, trebuie subliniat faptul că restituirea nu implică, în mod direct, posibilitatea despăgubirii, ca modalitate de compensație pentru beneficiarul restituirii.

Potrivit prevederilor legale în vigoare, restituirea imobilelor se face, de regulă, în natură, fără ca persoana fizică sau juridică beneficiară a restituirii să poată opta pentru despăgubiri de altă natură (conform Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicate, cu modificările și completările ulterioare, art. 7 și art. 9).

În această situație, autoritățile sau instituțiile statului, în aplicarea reglementărilor legale, au obligația de a proceda la restituirea bunurilor imobile în natură, în lipsa posibilității acordării unor compensații beneficiarilor restituirii.

Astfel, valoarea financiară a unui imobil aparținând patrimoniului național, stabilită în urma unei evaluări efectuate de experți în domeniu, este irelevantă, în condițiile în care alternativa despăgubirii este exclusă.

În cazul restituirii bunurilor culturale mobile, modalitatea realizării acesteia este reglementată prin Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, cu modificările și completările ulterioare. Nici pentru bunurile culturale mobile nu există opțiunea acordării unor plăți compensatorii sau a unor despăgubiri de altă natură, ci obligația de a restitui bunurile culturale mobile celor în drept.

Singura modalitate ca bunurile culturale ce au făcut obiectul restituirilor să reintre în proprietatea statului român este achiziționarea acestora de la proprietarii de drept, numai în situația în care aceștia sunt dispuși să pună în vânzare bunurile pe care le dețin.

Legislația în vigoare prevede dreptul de preempțiune al statului român asupra achiziționării bunurilor culturale clasate puse în vânzare; totuși, exercitarea dreptului de preempțiune se realizează în baza ofertelor de vânzare transmise Ministerului Culturii și Cultelor de către proprietarii bunurilor respective.

Eventualele valori stabilite de către specialiști evaluatori nu pot servi decât unor potențiale negocieri cu proprietarii bunurilor puse în vânzare, aceștia având dreptul de a vinde la un preț pe care îl consideră adecvat, independent de concordanța sau neconcordanța acestuia cu valorile stabilite de evaluatori.

Referitor la existența profesiei de evaluator de obiecte de patrimoniu - aspect la care vă referiți în cuprinsul interpelării pe care ne-ați adresat-o, facem următoarele precizări:

- în România există ocupația de evaluator de bunuri mobile, precum și cea de evaluator de bunuri imobile (potrivit Clasificării ocupațiilor din România - aprobate prin Ordinul Ministrului Muncii și Protecției Sociale nr. 138/1995, cu modificările și completările ulterioare), precum și standarde internaționale aplicabile evaluărilor, standarde implementate în România și de Asociația Națională a Evaluatorilor din România, membru Comitetului pentru Standarde Internaționale de Evaluare, al Grupului European de Asociațiilor de Evaluatori și al Asociației Mondiale a Organizațiilor de Evaluatori;
- într-adevăr, specialiștii în domeniul patrimoniului cultural sunt puțin orientați spre acest tip de activitate - cea de evaluator, fapt ce produce dificultăți în evaluarea bunurilor culturale;
- bunurile culturale prezintă particularități speciale, existând numeroase bunuri unicate sau de frecvență extrem de redusă și, în același timp, numeroase categorii și subcategorii de bunuri culturale - în cazul bunurilor culturale mobile, evaluarea unor astfel de bunuri necesitând cunoștințe de strictă specialitate, ce pot depăși domeniul specific procedurii de evaluare;
- Ministerul Culturii și Cultelor analizează în prezent modalitățile prin care specialiști în domeniul patrimoniului cultural pot fi încurajați să dobândească autorizarea ca evaluatori, în conformitate cu legislația în vigoare.

Menționăm faptul că legislația în domeniul patrimoniului cultural național instituie un regim special de protecție atât pentru bunurile mobile, cât și pentru bunurile imobile aparținând patrimoniului cultural național, clasate sau nu în categoriile juridice specifice, indiferent de forma de proprietate în care acestea se află, proprietarii având obligația stabilită prin lege de a proteja bunurile culturale pe care le dețin, a căror valoare culturală depășește sfera oricăror posibile cuantificări financiare ale semnificației acestor bunuri.

Vă asigurăm, stimate domnule deputat, de faptul că Ministerul Culturii și Cultelor acționează ferm în direcția protejării patrimoniului cultural național, în conformitate cu atribuțiile ce i-au fost conferite prin reglementările legislative în vigoare.

Cu stimă,

MINISTRUL CULTURII ȘI CULTELOR

ADRIAN IORGULESCU

